

[Fibiger.]

te, at man maatte ned til Niveauet fra før Krigstiden, hvad jeg for øvrigt ogsaa gør mig til Talsmand for, med et Tillæg, der svarer til Landbrugets Eksportpriser. Dette naas efter min Mening ikke gennem det foreliggende Lovforslag. Jeg ved for øvrigt ikke, hvorfor man ved Fastsættelsen af Promillen er gaaet ud fra Beregninger for 1916—17. Det er jo et ret vilkaarligt valgt Tidspunkt, man skulde i hvert Fald tilbage til 1914—15. Men man har fra anden Side ment, hvad der fremgik af den højtærede Indenrigsministers Tale, at man ved at gaa tilbage til 1916—17 vilde komme til den passende Promille, og er derved kommet til 4, medens man ved at gaa tilbage til 1914—15, som jeg mener man skulde, højst vilde være kommet til 3. Hvis man vil foretage en Lettelse i Amtsskatterne for fast Ejendom ved at tage $\frac{1}{3}$ paa fast Ejendom, $\frac{1}{3}$ efter Skøn og $\frac{1}{3}$ efter Indkomst, saa vil man forstaa, at Promillen for de faste Ejendoms-skatter vil stige indenfor Kommunen. Paa den Maade naar man ikke til at faa en virkelig fast Ejendomsskat, og det er jo det ærede Medlem Hr. Pinholt og jeg enige om, at vi skal have, saaledes at man ved, hvor meget man skal betale, naar man køber en Ejendom — for derefter retter Prisen sig i Virkeligheden. Men det naas ikke, uden at vi ogsaa faar en fast Promille til Kommunen, ellers vil der blot ske en Overvæltning fra Amt til Kommune, hvorved Promillen til Kommunen kan stige betydeligt, og det betyder ikke nogen Lettelse for den enkelte Skatteyder, han maa ud med Pengene alligevel. Derfor tror jeg, det er nødvendigt at tage Spørgsmaalet om en fast Promille ogsaa til Kommunen op ved samme Lejlighed, og det vil vel ikke være saa vanskeligt at naa hertil. Det foreliggende Lovforslag betyder, som jeg før har nævnt, en Omlægning af Skatterne og ikke nogen egentlig Lettelse for Ejendomsbesidderne, i alt Fald kun en meget lille.

Jeg er klar over, at naar man skal naa til en Lettelse i Ejendomsbeskatningen, er der flere Veje at gaa. Det kan bl. a. ske ved, at man indenfor Amterne sparer noget mere — det tror jeg man er kommet ind paa, hvad de stadig nedadgaaende Budgetter viser, selv om man maaske nok kunde spare yderligere —, men man kan ikke naa det alene ad den Vej. Der maa noget andet til, for at man kan faa en saa betydelig Nedsættelse af Ejendomsbeskatningen, at det kan mærkes.

Jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem Hr. Fisker, naar Spørgsmaalet om et ret-

færdigt Skattegrundlag er fremme, kan sige, at det er urimeligt at nedsætte Skatten paa fast Ejendom; thi den sociale Udvikling har jo medført, at flere og flere Skatter, som alle nyder godt af, er lagt over paa en vis Klasse af Befolkningen, og jeg har altid forstaaet Socialdemokratiet saaledes, at det ønskede Retfærdighed — det har man fra den Side i alt Fald talt saa meget om —, men saa maa det dog give sig til Kende derved, at man ønsker Retfærdighed for hele Befolkningen og ikke alene for en bestemt Klasse. Men en Mand, der tilfældig er blevet Landejendomsbesidder eller Ejendomsbesidder i det hele taget, behøver jo ikke at være i Besiddelse af en større Kapital eller have nogen større Indkomst, saaledes at han fremfor en, der maaske har en betydelig større Indkomst, skal være med til at afholde de Udgifter, den sociale Lovgivning og Udviklingen i det hele taget fører med sig. Jeg har aldrig forstaaet Berettigelsen af Kravet om, at Skatterne skulde ligge paa fast Ejendom i Stedet for paa andre Omraader, hvor der er mindst ligesaa god, ja maaske større Skatteevne. Retfærdigheden heraf kom det ærede Medlem Hr. Fisker for øvrigt heller ikke ind paa, men hele hans Tale mundede ud i, at man burde lægge saa megen Skat som muligt paa Jorden og derved skabe gode sociale Forhold. Haabet om de gyldne Tider, vi vil gaa i Møde, naar al Skat er kommet til at ligge paa Jorden, som er stærkest udtrykt af Retsstatspartiet, er ikke optaget helt af Socialdemokrater og Radikale, men de har tidt fremsat Udtalelser om den gode sociale Virkning, der vilde flyde deraf. Jeg begriber nu ikke, at det skulde blive lettere at erhverve Jord, fordi der er megen Skat paa den, og lettere at betale denne til Staten end at svare Renter af Prioriteter. Derfor mener jeg, at navnlig i den Tid, vi lever i, der som bekendt er en svær Tid for Landbruget, en Krisetid, kan man ikke hjælpe Landbruget ved at lægge mere Skat paa det, men derimod kan man komme det til Hjælp ved at lette nogle af de Byrder, som hviler alene paa det, saaledes at Byrderne bliver fordelt over det hele Samfund. En virkelig Lettelse kan ikke naas ved, at man flytter Byrden fra Amt til Kommune. Jeg kunde derfor tænke mig — og det vil vi fra vor Side stille Forslag om —, at en Del af Medicinaludgifterne overførtes til Staten, saa at vi faar en Kombination af det Forslag, der var fremme i Fjor, og det foreliggende. Hvis man flyttede Halvdelen, de $5\frac{1}{2}$ Mill.